

[Kalmøss]

ligt fast, at nye kraftværker bør placeres fjernt fra befolkningscentre. Det vil sige, at nye kraftværker med alle de bedste sikkerhedsforanstaltninger skal placeres fjernt fra befolkningscentre. Ja men hvordan kan man så acceptere, at et gammelt værk med sikkerhedsforanstaltninger, som i allerhøjeste grad er blevet kritiseret, får lov til at ligge og køre videre ganske tæt ved en meget stor befolkningskoncentration?

Min konklusion er, at den danske regering må optage forhandlinger med den svenske regering om lukning af Barsebäck-værket, og jeg vil gerne spørge miljøministeren, om han kan nå til den samme konklusion, og hvis han ikke kan, vil jeg meget gerne have en forklaring på, hvordan miljøministeren kan nå til en anden konklusion.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Der har været fremført mange interessante både positive og negative kommentarer til det, jeg har forelagt tinget, og det takker jeg for. Jeg forstår, at vi også skulle have nogle tanker, der kunne opstå i et mandshoved, som repræsenterede SF, og at der derfor var to ordførere for dette parti; det savnede man jo også lidt under det første indlæg.

Man har jo meget naturligt delt sig i to grupper her i salen, og den måde, man ser på Barsebäck på, er særdeles påvirket af den holdning, man har til atomenergi som sådan.

Jeg har imidlertid i min redegørelse forsøgt på at skille de to problemer, men det er jo givet ikke så let. For det første er der selvfølgelig en sammenhæng: hvis f. eks. svenskerne beslutter, at de slet ikke vil have atomenergi den 23. marts, ja, så slipper vi også for Barsebäckproblemet; dér er jo en direkte sammenhæng. Vi andre har nok også en vis sammenhæng, idet dette nærhedsproblem, som Barsebäckproblemet er, kan vise sig at føre til en anden holdning til spørgsmålet om den afstand, vi må kræve mellem et atomkraftværk og en tæt bebyggelse, end den, vi hidtil har haft, og det kan få betydning for beliggenhedsvalget her i Danmark. Det kan medføre, at vi stiller så vide krav, at man f. eks. slet ikke ville kunne placere et atomkraftværk på Sjælland eller på Fyn, og i sin videste konsekvens kan det medføre, at selv Danmark kan være for lille til, at man kan placere et atomkraftværk i Danmark.

Men der er jo ikke nogen afklaring på dette afstandsproblem, sådan som undersøgelseerne indtil nu foreligger. Det er selvfølgelig bedrøveligt – det vil jeg også sige til fru Margrete Auken – at man må leve i den usikkerhed, men jeg kan ikke se, der er andet at gøre ved det end at acceptere, at vi stadig væk ikke ved nok om alle disse ting til, at vi kan udtale os særlig sikkert. Vi ved dog heldigvis mere og mere, og det får også indflydelse på vores holdninger. Flere her i dag har citeret professor Nathan, og han personificerer jo et meget radikalt holdningsskift som følge af den større erkendelse, han er kommet i besiddelse af.

Til hr. Ivar Hansen vil jeg sige, at jeg tror, som jeg også sagde det i redegørelsen, at skal man løse disse problemer på betryggende måde, analysere reaktorsikkerheden og få nogle uafhængige vurderinger, så må man have flere ressourcer i miljøstyrelsen, og jeg forstår på hr. Ivar Hansen, at han er villig til at støtte, at miljøstyrelsen får sådanne flere ressourcer, men at han gerne vil vende tilbage i finansudvalget eller andre steder til, hvordan det skal finde sted, om det skal finde sted ved overførsler andre steder fra, og det er vi selvfølgelig parat til at drøfte. Jeg forstod på fru Lone Dybkjær, at hendes betingelse var, at det blev ført fra atomsektoren, og også det er regeringen naturligvis parat til at drøfte.

Men hr. Ivar Hansen følte også, at der var lidt usikkerhed, hvad angik de tidsterminer, regeringen arbejder med. Dér vil jeg sige, at heller ikke på dette punkt kan vi være så sikre, som jeg forstår partiet venstre altid har ønsket vi kunne være det. Jeg husker fra vores regeringssamarbejde, at det også dér var svært for os i regeringen at blive helt enige om formuleringerne, fordi vi faktisk mener, at der stadig væk er en række ting, som ikke er tilstrækkelig klarlagt til, at vi præcist kan angive, hvornår vi er parat til at tage beslutninger.

Det skyldes, at vi alvorligt mener, at spørgsmålet om atomenergis indførelse her i landet er noget, vi ikke kan tage stilling til, før det er tilstrækkeligt undersøgt, om de betingelser, vi ønsker opfyldt, kan opfyldes. Vi har nogle forhåbninger om, at det kan ske inden for bestemte tidsfrister, men det er kun forhåbninger; vi tør ikke fastlægge nøjagtigt disse tidsfrister, fordi det hele tiden forskub-